Knihy Jihozemě 2

Jan Rampas

JAN RAMPAS

KNIHY JIHOZEMĚ 2

Copyright

Autor: Jan Rampas

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-018-2 (epub)

978-80-7512-019-9 (mobi)

978-80-7512-020-5 (pdf)

Události v Jihozemi se daly do pohybu. V neklidném Haenoru zuří válka jak s nepřáteli, tak i ve vlastních řadách, přičemž se do něj stahuje temnota. Ve Vejeneji se intrikuje proti králi, což odnesl nakonec nejen král samotný, ale i korunní princové. A k tomuto všeobecnému neklidu se ještě zničehonic opět objevují skřeti, disciplinovanější a odhodlanější než kdy dřív.

OBECNÁ FAKTA O JIHOZEMI

Jihozem byla součástí mnohem většího a obydlenějšího kontinentu. Ten od ní byl oddělen Velkou pouští, čímž od sebe tyto dva světy byly silně izolovány a setkávaly se jen při výjimečných výpravách. Naposledy to bylo při zkáze „Starého světa“ lidí, kdy do Jihozemě dorazil Menelthil Tarastar.

Letopočet se v Jihozemi počítá od východu největší hvězdy Světlonošky, který nastal prý asi před 400 lety, kdy také vládl první král spojeného království všech lidí. Jeden rok se pak dělí do šesti měsíců o 30-ti dnech- 1 je jarní, 2 jsou letní, 1 je podzimní a 2 jsou zimní.

Hlavním náboženstvím celého kontinentu je víra v jednoho Stvořitele a jeho následovníky. Trpaslíci ovšem na Stvořitele nevěří a uctívají praotce trpaslíky. Elfové pak uctívají prastaré přírodní síly a živly.

SLOVNÍČEK POSTAV, JEJICH ČINŮ A CHARAKTERŮ:

království Vejenej

- princ Mercion z Ras Pharas-

- třetí syn krále Anduira I. z Ras Pharas, bratr prince Caelise, Berethora a princezen Aony a Faory

- vykonával funkci velitele Velké rady po dobu královi nepřítomnosti, kdy odhalil skrytou rebelii vedenou lordem Allistarem z Dol Anastasu

- nedokázal rebelii zabránit a nakonec byl donucen uniknout

- po toulání se ho ujal Irak, vůdce tajemné organizace s pověřením ochrany artefaktu „zdroje“

- s Irakem a trpaslíkem Rakišem prošel Mercion Jelkalou, Hrubým kamenem, kde se seznámil s neznámým zabijákem a došel až do Bažiniště, kde byla jeho výprava zajata

- lord Allistar z Dol Anastasu

- lord protektor říše a předseda Velké rady

- milenec Triary, komorné krále Anduira I.

- otec synů Rollanda, Hyriana a Vejeneje

- stál v čele povstání proti koruně, jež jako jeden z mála dotáhl do úspěšného konce nejen díky zradám, intrikům a politickým kontaktům, ale především díky finanční pomoci bohaté generála Paelona, šlechtice z Cirrdy

- stále pronásleduje prince Merciona, na něhož nasadil zkušeného vraha,

- Groleon-

- plešatý sluha lorda Allistara pocházející z neznámých zemí

- podílel se na rebelii lorda Allistara z Dol Anastasu a vraždě krále i zajetí prince Berethora

- za své zásluhy byl povýšen se žoldáka a nájemného vraha na velitele stráží v Ras Pharas

-Rufillus Mettelus Pucus-

- šlechtický bastard, pán posádky ve Hvozdu

- spojenec lorda Allistara a jeho věci

- cílevědomí

- touží se zmocnit Merciona a politicky využít, ať živého nebo mrtvého

království Haenor

- král Mithrandir-

- král Haenoru, otec prince Euriase, princezny Morrigen a nevlastní otec prince Theobalda

- válčil nejprve se synem Euriase, po jeho porážce se odměnil pomáhajícím skřetům, jež pozval do Haenoru, a daroval jim území, které ale jen oddálilo vzájemný válečný střet

- princezna Morrigen-

- dcera krále Mithrandira

- zasnoubena za Caelise z Ras Pharas

- hrabě Cyrilias řečený Mezek

- dříve královský rytíř, pak přítel Euriase a jeden z vůdců v občanské válce

- v bitvě před Haenorem je skřety vážně zraněn

Ostatní území

- Arawn, král skřetů-

-na počátku otrok, po úniku se díky znalosti haenorské technologie stal vůdcem skřetů

- po jejich sjednocení a získání zlobrů na svou stranu vytáhl na Haenor, nejdříve pod praporem krále, jemuž pomohl ukončit vlkelou občanskou válku

- má starodávný meč Drakobij, jehož sílu plně neovládl a při jedné ze slabostí jím zabil svou lásku Aššantí

- generál Paelon Tarastar z Cirrdy-

- méně urozený člen královské/císařského rodu v Cirrdě

- díky bohatství získaném na moři se stal proslulým po celé Jihozemi, když si podmanil piráty a zavázal Svobodné země

Liga Haenoru vedená nástupcem Thyngollovým Euriasem, princem haenorským, dostala nejsilnější ránu porážkou skřetů u města Haenoru. Pro Ligu to měla být největší bitva spojená s opojným vítězstvím. Ale ve skutečnosti tato bitva zanmena zkázu Ligy a její zánik. Také znamenal příchod skřetů do Haenoru a počátek války skřetí krále Arawna a krále opět jednotného Haenoru Mithrandira VII.. Začátek dlouhé a krvavé války, která skončí nekonečným proudem slz a marného pláče…

Svannova velká kronika- Zápis o Válce Haenorské

KNIHA DRUHÁ- I.- XXV.

PROLOG

Záznam z palubního deníku

HLAS 1: Tady posádka lodi Menelthil 400-NoMaR. Dnes jsme se vydali na první průzkum nově objevené oblasti, kde naše loď před třemi dny ztroskotala. Po hloubkovém průzkumu jsme zjistili, že se nacházíme v poušti daleko od jakékoliv civilizace. Nalezli jsme ale několik druhů brouků, ptáků a vodu, což znamená, že na objevené planetě existuje život.

HLAS 2: Také jsme provedli analýzu minerálů z hornin, která odhalila podobné složení jako na naší staré planetě.

HLAS 1: Po průzkumu okolí jsme se vydali hlouběji do vnitrozemí, kde jsme nalezli několik památek nedávného osídlení. Podle toho usuzujeme, že místní obyvatelé jsou něco jako nomádi- kočují z místa na místo a nikde nezůstávají příliš dlouho.

HLAS 2: Všechny zachycené informace jsme zachytili na hologram a uložili do centrálního počítače pro další průzkum. Také jsme dnes vyslali tři sondy, aby pro nás zmapovaly další terén a určily, kudy se máme dál vydat.

HLAS 1: Naši roboti také začali pracovat na opravě lodě, která by mohla být brzy funkční. Než se ale tak stane, máme v plánu provést ještě jeden průzkum vnitrozemí a zmapovat, co nejvíce půjde.

HLAS 2: Ano. Dá se říci, že tahle planeta- jako první planeta po desítkách let marného hledání- konečně splňuje kritéria pro přesun života. Možná, podotýkám možná, že se ukáže jako neosídlená vyspělou civilizací, což by byla šance pro nás usadit se a začít znova.

HLAS 1: Bohužel, stále musíme využívat staré pohony. Ony zkázonosné a vražedné. Naštěstí si ale myslíme, že brzy narazíme na jezero nebo něco podobného a budeme tak moci pohon změnit. Poté bychom zanechali většinu starého pohonu zde…

HLAS 2: Místo naší havárie jsme pojmenovali Město racků, protože kromě ptáků jim dost podobným jsme tady první den žádnou jinou formu života nespatřili. Už jen přítomnost racků ale dokládá, že nablízku musí být voda.

HLAS 1: Pokračujeme v hledání a brzy přidáme další informace…

***

Varro Daecius, zmrzačený kormidelník lodi *Zářivý příhon*, navigoval kormidelníka okolo několika skalisek. Loď jeho pána, ctěného Paelona Tarastara, právě opouštěla Svobodné země a mířila do Ras Pharas. Tam se totiž náhle změnila politická situace. Starý král Anduir zemřel, princové Caelis a Mercion zmizeli a princ Berethor byl obviněn ze smyšlených zločinů a uvězněn. Pánem města se stal lord Allistar z Dol Anastasu. Který byl Paelonu Tarastarovi zavázán.

Paelon tak opustil po krátké inspekční cestě města Celde a Nassau a zamířil do Vejeneje. Moře bylo klidné, tiché a plavba příjemně utíkala. Paelon se procházel po palubě a kochal se výhledem, zatímco okolo něj pobíhala celá suita jeho služebníků. Varro o něm mnoho nevěděl. Jen to, že v království Cirrda je vlivnou personou a že má zájmy všude v Krvavém i Cirrdském moři. Jaké však, to Varro netušil.

Byl jen kormidelníkem s chromou rukou, kterého si mecenáš vybral do své družiny. Bez něj by nyní hynul někde v chudinské čtvrti ve Finwe a jako invalida by neměl naději na získání peněz, rodiny nebo střechy nad hlavou. To všechno by ale Varro v mžiku vyměnil za novou ruku. Ona ruka ho totiž činila výjimečným. Nejlepším kormidelníkem a navigátorem v Krvavém moři. Ty časy už ale byly dávno pryč. Přišla vzpoura, zmar, oheň, krev a časy Varrovi slávy neodvratně minuly. Nyní byl mrzákem, který byl rád, že může být opět na *Zářivém příhonu* a sloužit.

„Jak dlouho ještě do Ras Pharas?“ zeptal se náhle Paelon znuděně.

„Dva dny cesty, pane,“ zasalutoval Varro.

„Tak nekoukej a popožeň to! Neplatím tě za lelkování,“ řekl Paelon a zpražil Varra nepřejícným pohledem. Ten naprázdno polkl a rozkázal vytáhnout plachty. Zpět na moři byl Varro zase šťastný a v této chvíli rozhodně nechtěl svého pána zklamat.

…město Haenor vzniklo jako hlavní výspa království Haenor. Bylo budováno po několik desetiletí s cílem vyrovnat se věčnému městu Cirias Maeras. V době největšího rozkvětu Haenorského království mělo ovšem jen funkci přístavu a tak postupnému rozpadu ušlo jen opevněné centrum města-Haenorská pevnost-vyztužená hradbami a několik ulic v podhradí. V období pádu Haenoru zůstávalo sídlem králů stále rozpadající se Cirias Maeras. Ale návštěvy v městě Haenoru se zvětšovaly, až bylo přebudováno v královskou rezidenci na plný úvazek a po opuštění Cirias Maeras se stalo nezpochybnitelným hlavním městem království.

Svannova velká kronika-úryvek z Historie měst a vesnic Haenoru

I. Haenor

Bylo sychravé podzimní ráno, kdy se každý raději zdržuje u své práce a hledí si svého. V Haenoru také dnes začínalo vinobraní. Jenže letos, poprvé po stovkách let, neměl kdo a co sklízet. Většina vinic na jihu a východě byla zničena a většina obyvatel mrtvá, uvězněná nebo na útěku v lesích. Země čelila krizi, jakou nikdo nepamatoval a válkou mezi partyzány a králem nakonec ztratili všichni. Princ Freomveld byl mrtvý. Princ Eurias byl mrtvý. Princ Theobald nelegitimní, princezna Morrigen unesena zbytky partyzánů, na jihu se usadili skřeti a vyčkávali. Mnoho lidí chtělo utéct jak na západ, tak na jih, jenže lodě byly zničeny a námořníci raději odpluli na Panenské ostrovy, aby nemuseli čelit zkáze jejich rodné země.

V tomto společenském rozkladu se ale museli najít lidé, kteří povedou ostatní dál. Král Mithrandir mezi ně ovšem nepatřil. Po smrti korunního prince na okolní svět rezignoval a vůdce zbytku partyzánů, hrabě Cyrilias, byl příliš zraněn na to, aby kohokoliv vedl. Naděje zbývalo po málu…

Gorazd se za svůj život nikdy nestyděl. Dělal v něm sice převážně zlé věci a u Stvořitele by při posledním soudu jistě neobstál, ale on jen dělal to, co každý v jeho pozici. Když po hádce v patnácti letech zabil otce, který ho bil, ranou o stůl, říkal si, že si to otec beztak zasloužil za své chování. V 18-ti letech otrávil matku, ale ta si to podle něj také zasloužila, jelikož spala s cizími muži. Po tomto činu musel Gorazd utéct z domova, přičemž brzy se přidal k pytlákům a stal se jejich vůdcem. A to hlavně díky své násilné povaze, kdy začal zabíjet jen pro potěšení. A tak za tři roky, kdy byl mezi pytláky, zabil kolem sedmi lidí, mezi nimiž byl i syn jednoho hraběte z okolí, který pak pořádal na pytláky doslova hony. Stovky ozbrojenců pročesávaly lesy ve snaze dopadnout lupiče, a nakonec jen Gorazd unikl jejich snaze. Ten se totiž ukryl v jedné chaloupce u stařenky, která o něj pečovala jako o vlastního. Gorazd jí ovšem pouze zneužíval, a když nebezpečí pominulo, zabil jí, vzal jí veškeré peníze, a zamířil do velkého světa- do města Mithrandin. Tam zpočátku okrádal kupce ve hře Oko bere a po večerech likvidoval nevhodné osoby pro místní lichváře. Toho si brzy všiml místní cech vrahů, který zaměstnal Gorazda na plný úvazek. Dalších 5 let tak měl Gorazd vystaráno, za což mu těch pár desítek životů nebohých obětí stálo.

Avšak jednou si nedal pozor, byl dopaden při činu a odsouzen k oběšení. Naštěstí Gorazd vojáky přepral a včas unikl do lesů, kde se rok skrýval a opět pytlačil. Dokud

náhodou nezachránil prince Euriase, utíkajícího před královskými vojáky, a ten mu nenabídl členství mezi partyzány, což Gorazd nadšeně přijal. A po dalších čtyřech letech rebelie byl Eurias mrtvý, jeho povstání rozdrceno a schopný Gorazd se mohl stát čímkoliv od vůdce partyzánů po králova důvěrníka.

Nyní bylo Gorazdovi 33 let jména a byl podle svých měřítek těsně pod vrcholem moci. Nikdy nepatřil mezi oblíbence dívek- zvláště pro mnoho jizev, které si odnesl ze vztahu s otcem, kvůli přeraženému nosu a temně hnědým očím, ze kterých šel strach- a jediný, kdo se na něj dokázal dívat a být v klidu, byl princ Eurias.

Gorazd nikdy nebyl ani žádný svalovec, ale i tak byl celkem vysoký a jen trochu podsaditý. Nedostatek svalů pak vynahrazoval přesnou muškou a schopností vyhrát boj muže proti muži ne díky svalům, ale lstí. Díky moci, kterou nyní disponoval, byl Gorazd oděn v hedvábné modré košili s erbem království, za zády mu vlál červený saténový plášť a na rukou měl černé kožené rukavice, ze stejného materiálu, jako černé podšité kalhoty. Vše pocházelo od prince Euriase, který ovšem toto oblečení již nepotřeboval a pro Gorazda se výborně hodilo.

Po smrti Euriase a jmenování Cyriliase jeho nástupcem se jím stejně stal Gorazd, a to kvůli tomu, že Mezek byl stále upoután na lůžko a jeho noha se nezlepšovala. Gorazd své moci využíval podle svého nejlepšího svědomí. Začal totiž navštěvovat princeznu Morrigen, urozeného vězně, kterého získali partyzáni u Mithrandinu. Té se snažil všemožně zalíbit. Mladá princezna se Gorazda, kterého také občas nazývala „nemytým trhanem“, bála a snažila se držet si od něj co největší odstup. Ještě více pak poté, kdy se dozvěděla o úmrtí svých dvou bratří a ústupu zbytku partyzánů do lesů. Gorazda ale dívka plně uhranula svoji krásou jak tělesnou, tak i duševní, spočívající v její morální čistotě.

Gorazd se nikdy o dívky, zvláště kvůli svému vzhledu a jejich nedůležitosti, příliš nezajímal. Spíše tíhl k boji a těch pár vystoupení s kurtizánami ani nestálo za řeč. Po měsíci návštěv u princezny Morrigen k ní ale zahořel touhou, kterou zatím nepoznal, a rmoutilo ho, že ona ji nesdílí. Jednoho dne to nevydržel a vyznal se jí z lásky k ní, ona ho ovšem, zavřená v kleci bezbranná a vyhladovělá a před jeho vlastními lidmi s posměškem odmítla. To Gorazda rozrušilo, načež se k její kleci přikradl v té nejhlubší noci, otevřel ji rezervním klíčem a pod rouškou tmy nebohou nádhernou princeznu Morrigen, nejkrásnější ženu království a jedinou legitimní dědičku trůnu, brutálně znásilnil. Morrigen křičela a sténala, ale Gorazd si chtěl jen přijít na své a užít si pocit moci. Když dokončil to, proč přišel, opět se pod rouškou tmy odebral pryč a nechal plačící Morrigen v kleci jejímu osudu.

Další den pak za ní jako by nic přišel a začal vyzvídat, co se stalo, načež mu to zničená Morrigen vypověděla a on ji začal utěšovat. Věděl, že je s ní na dobré cestě.

Kromě lásky k Morrigen měl ale i jiné povinnosti, jako například vedení partyzánů skrývajících se v lesích jihozápadně od Haenoru. Gorazd zatím nařídil shánět zásoby a léčit raněné, ale věděl, že brzy bude muset určit směřování- zda se vzdát nebo dále vytrvat, což byla ta nejnepravděpodobnější možnost. Jednotky partyzánů byly zdecimovány, počet mužů nebyl více než dvě stě a v lesích se jim nedostávalo ani jídla, ani zbroje a rozhodně ne bezpečného přístřeší. Zatím si ale Gorazd užíval příjemnější stránky své pozice a uvězněnou princeznu Morrigen k tomu.

***

Hrabě Cyrilias, všemi svými známými pro svoji tvrdohlavost přezdívaný Mezek, ležel od osudné bitvy se skřety v lékařském stanu a jeho stav se nelepšil. Pahýl po ruce mu neustále otékal a opuchlá noha ne a ne splasknout. K tomu všemu se ještě podle poslední vůle Euriase stal jeho nástupcem. Mezek se cítil rozpolcený a přál si dát všechnu zodpovědnost na hlavu někomu jinému. Na lůžku ležel již týden a jeho stav se neměnil, což znamenalo, že se bude muset přejít k amputaci. Mezek se ale modlil ke Stvořiteli, což dělal poprvé v životě, aby mu v nelichotivé životní situaci pomohl a dal, byť jen malé, znamení.

A ten jako by ho vyslyšel. Otoky na noze začaly splaskávat a Mezek se po dalších dvou dnech mohl konečně vydat na procházku okolo stanu. Věděl, že na levou nohu bude už navždy kulhat a do pravé ruky již nikdy nevezme meč. Ale žil a za to byl vděčný. Když svého vůdce uviděli partyzáni, jak se prochází okolo tábora, jejich morálka se prudce zvedla a začali tušit naději. Mezek si toho všiml a ihned večer začal úřadovat.

Lidé pozvaní do jeho stanu si mohli všimnout, jak se Mezek po zranění změnil. Zcela si oholil svoje husté černé vlasy, které dříve nosíval spletené do copu, a tvář si nechal zarůst nepěkným strništěm.

Jeho modré oči pohasly a dívaly se kamsi do prázdna. Ale byl to vůdce a jeho muži ho respektovali.

Hrabě Cyrilias byl vždy věrný králi a hleděl si jen své malé državy na východě. Tu mu ovšem jednoho dne král odebral s tím, že odvádí příliš malé daně. To Cyriliase rozpálilo, zběhl s penězi a zbraněmi do lesů a od těchto dnů byl váženým členem partyzánů.“Pánové," začal Cyrilias klidně.

„Jdeme na rovinu. Ano? (všichni přikývli) Tato válka se již vyhrát nedá a naší jedinou nadějí je vyjednat s králem podmínky smíru. Proto navrhuji sestavit tým vyjednavačů o pěti členech s urozenou krví. Než ale přejdeme k jejich volbě, rozhodl jsem se, že je na čase přestat si říkat nelichotivým označením, kterým nás častují naši nepřátelé. Ode dneška nejsme „partyzáni" ale „Liga nového Haenoru" prostě ligisté." Ozval se malý potlesk, Mezek se tedy na chvíli odmlčel.“Tak, pánové, a teď k volbě. Já navrhuji samozřejmě sebe, poté hraběte Louise, hraběte Roberta, hraběte Alexiase a hraběte Tronda."

Chvíli bylo ticho, načež to začalo mezi hosty šumět, až se hrabě Robert, šedovlasý padesátník nyní bez držav a majetku, sedící po Mezkově pravici, naklonil k Mezkovi a zašeptal: „Prosaď Gorazda, vytvořil si velký vliv."„Ale vždyť je to zloděj a pytlák?" podivil se Mezek. Raději ale dal na hraběcí rady. „A ještě ctěného... mistra Gorazda."

Po těchto slovech se šum uklidnil a vystoupil Gorazd, jenž se zdvořile uklonil a poděkoval za vyslovenou důvěru, přičemž ale Mezek, schopný to muž ve čtení lidské povahy, zpozoroval v Gorazdovi zlo a uvědomil si, že v něm má silného nepřítele a vůdce opozice.

Rada pak ještě jednala o rozdělení jídla, zisku peněz a zdravotní péči, aby se přesně o půlnoci rozešla s tím, že za dva dny vyjede do Haenoru hrabě Cyrilias, Louise, Gorazd a čtyři vojáci jako doprovod. Mezek si ve svém stanu ponechal jen hraběte Roberta.

„Co to má znamenat? Takhle se chováte ke svému pomazanému vůdci?“ osopil se Mezek.“Mrzí mě, čeho jste byl svědkem, pane. Ale byl jste dlouho nemocen a vojáci potřebovali velitele. A jediným schopným byl Gorazd.“„Gorazd?! Gorazd! Ten zloděj, pytlák a kurevník? Jak jste to mohli připustit?“„Byli jsme zdecimováni a vyhladovění. Neměli jsme jinou naději,“ odpovídal prosebně hrabě Robert.

Mezek zrudl hněvem, ale více již nepromluvil. Pokynul hraběti k odchodu a osaměl. Trpce poznal, že je jen nastrčenou figurkou v partii pytláka Gorazda. A nehodlal na to přistoupit...

Za dva dny vyjela z tábora ligistů malá družina ve složení: hrabě Cyrilias řečený Mezek, Gorazd, hrabě Louis a čtyři pěšáci s kušemi jako doprovod. Cesta nebyla dlouhá, ale na jednání bylo potřeba vše náležitě připravit. Proto když dojeli na dohled Haenoru, nařídil Gorazd zastavit a postavit stany, načež po jejich postavení měl být udělán signální oheň.

Po jeho rozdělání se brzy z hradeb vyrojilo asi 10 jezdců, kteří v mžiku padli do tábora. „Jménem krále Mithrandira VII., kdo jste a co chcete?" zakřičel velitel jezdců

neurvale a Mezek mu začal uctivě a klidně vysvětlovat, kdo že jsou a z jakého důvodu k Haenoru přijeli. Jezdec si ho netrpělivě vyslechl, a když domluvil, rychle pobídl koně, aby se poradil s králem. Vrátil se sám, až časně zrána druhého dne, kdy řekl Mezkovi, že král souhlasí s jednáním o příměří, které se má uskutečnit mezi ním a vůdci „ligistů" příštího večera.

Mezek byl tímto vývojem událostí nadšen, stejně tak i hrabě Louis, ale Gorazd měl smíšené pocity. Proto se rozhodl realizovat svůj záložní plán. Téhož dne se pod rouškou noci vytratil z tábora a zamířil k hradbám. „Co jsi zač?" zastavil ho najednou ve tmě hlas z věže. „Jsem Gorazd jeden z... vysoce postavených ligistů a chtěl bych... chtěl bych něco projednat s králem."

Strážný na chvíli zmizel ve věži, ale brzy se vrátil. „Tak pojď. Máš 20 minut," zavolal a začal se skřípěním otevírat bránu.

Gorazd přikývl a rychle zmizel ve městě, kde se mezi troskami domů dostal až k padacímu mostu do hradu, který byl rozložen, a on po něm rychle přešel dovnitř, kde byl ihned eskortou doveden do královy komnaty.

Král Mithrandir za dobu míru značně pobledl a vyhubl. Jeho jasné rysy a statná postava byly pryč a on připomínal spíše umírajícího staletého monarchu než svěžího padesátníka. Seděl na své posteli a jen pokynul Gorazdovi, aby se posadil na pohovku v rohu pokoje. Ten vzal rychle místo a začal bez vyzvání mluvit. „Vaše Veličenstvo, jsem zde, protože jsem nikdy nezradil Vaši důvěru ani jedinou pravou říši. Nejdříve jsem byl zajatcem prince Euriase, načež jsem byl omilostněn a musel jsem přistoupit do jejich řad. Díky tomu jsem mohl jet až sem jako zástupce ligistů, kteří od začátku byli podváděni princem Euriasem, a kteří chtějí zpět pod Vaše ochranná křídla."

Po těchto slovech se král unaveně zasmál a vybídl Gorazda, aby pokračoval. „... hrabě Cyrilias má v plánu na zítřejší schůzi nabídnou jako výkupné za svoji svobodu život vaší drahé dcery, princezny Morrigen. Já Vám ale nabízím, že, pokud schůzi o jeden den oddálíte, princeznu zachráním a v bezpečí ji v noci dovedu k Vám do hradu. Výměnou za moji svobodu a svobodu mých spojenců. To je vše, oč žádám."

Král Mithrandir chvíli mlčel, pak se ale napřímil v posteli a zadíval se na Gorazda jako otec na nezvedného syna. „Zachoval jsi se moudře. Ta rebelie byla od počátku omyl, za který se tvrdě zaplatilo. Přiveď mi mojí holčičku a já ti nejen dám svobodu,

ale také tě zahrnu zlatem a tvé přátele taktéž. Teď jdi za těmi zrádci a vrahy." Po těchto slovech se Gorazd s úklonou odebral pryč, jak z královy komnaty, tak z hradu.

Byla hluboká noc, když Gorazd spěchal zpět do tábora. A rozhodně nečekal, že bude někdo vzhůru. Byl už skoro u svého stanu. Už lezl dovnitř. Když náhle..."MhMh nepřekvapuje mě, že tě tady vidím, zrádče," ozval se hlas hraběte Louise. „Cyrilias mě pověřil dohledem nad tebou a jaké překvapení... Jdu tě zkontrolovat a ty nejsi ve své posteli. Ba ani v táboře. Místo toho jednáš s králem o svoji svobodu. Hned ráno tě necháme popravit! Jsi červ a jako červa tě taky zamáčknu!"

Hrabě se chystal pokračovat v plamenné řeči, ale Gorazd nelenil, vytáhl od opasku nůž a vrazil ho hraběti přímo do srdce. Ten se zakymácel a padl mrtev k zemi. „Uf," oddechl si Gorazd zhluboka a rychle táhl hraběte směrem k hradnímu příkopu, kde ho za rozbřesku pohltil vodní příkop. Gorazd si s ulehčením mohl jít lehnout s tím, že je vše na dobré cestě.

***

Král Mithrandir byl zvyklý se o většině svých rozhodnutí radit se svým synem Freomveldem. Vždy, než došel k rozhodnutí, chtěl slyšet jeho názor a- pokud princ nesouhlasil- jinou možnou variantu. Teď byl ale princ Freomveld pryč. Ušlapán kopyty koní, rozdrásán zbraněmi skřetů a okraden lůzou. Jeho zohavené tělo tlelo pod zemí a jeho duše již byla někde v blažené říši na severu, odpočívaje v nekonečných síních.

Tam už se princ nezaobíral starostmi, které tížily jeho otce. Předně tím, že skřeti, zapřisáhlí nepřátelé Haenoru, byli skoro před branami, poddaní neměli co jíst a princezna Morrigen, v současnosti jediné legitimní dítě krále, byla v zajetí partyzánů. Nebo ligistů, či jak si ta cháska teď říkala. Král byl ochoten udělat cokoliv pro princeznin návrat. Rozdat milosti, podepsat popravy, nebo i abdikovat a odejít do ústraní. Jen aby byla jeho holčička zpátky za pevnými zdmi města Haenoru.

„Copak tě trápí, drahý?" zeptala se komtesa Annete, králova oficiální milenka, která se vynořila v otevřených dveřích na rozlehlou chodbu. Přisedla si ke králi a on jí rukou pohladil dlouhé kaštanové vlasy.

„Mám starosti. Mnoho starostí. Dalo by se říci, že až příliš mnoho na jednu hlavu," postěžoval si král. Komtesa Annete mu sevřela hlavu v dlaních. „Ty to zvládneš, můj milý. Vždycky jsi to zvládl. Vždycky sis poradil. Jistě to zvládneš i tentokrát." Král si povzdechl a po tvářích mu steklo několik slz. Komtesa Annete ho políbila na čelo a potichu odešla. Zvenku začalo do komnaty dopadat první ranní světlo a několik ptáků zasmušeně spustilo svou píseň. Král Mithrandir se pomalu zvedl z postele a zamířil do trůnního sálu. Vždyť Annete má pravdu. Vždycky si dokázal poradit a nyní

tomu nebude jinak! Získá Morrigen zpět a zúčtuje se všemi, kdo mu odporovali. Haenor ještě uvidí, jak silného muže má v čele!

***

Ráno samozřejmě v táboře ligistů nikdo nelenil a hledal ztraceného hraběte. I Gorazd se mohl div ne přetrhnout. Hledání ale nakonec dopadlo neúspěšně, přičemž Gorazd vyslovil domněnku, že hrabě byl možná zrádce a jako takový zběhl k nepříteli.

„Hloupost," namítal Mezek, který znal hraběte již roky a věděl, že stojí za svým slovem a nikdy by nikoho bezdůvodně nezradil. Důkazy ale neměl a tak se raději stáhl, protože věděl, že jejich vojenský doprovod vybíral Gorazd a ten by jistě nevzal s sebou někoho, kdo by za něj nepoložil život.

Již jako pobočník Euriase byl Gorazd krysa snažící si pouze přilepšit. Jenže jak šel čas, a zejména v posledních dnech, Eurias se dostal na zcela novou úroveň, kdy ucítil šanci a začal usilovat o moc. O reálnou moc, kterou Stvořitel daroval nobilitě. Chtěl dávat rozkazy, rozhodovat o tom, kdo bude žít, či kdo zemře, a možná si pro sebe i získat hrad město nebo vlastní zástavu. Využil bezvládí a získal si mnoho spojenců a tak nyní již hrabě Cyrilias prakticky neměl komu velet. Když totiž nejednal podle doporučení Gorazda, nikdo ho neposlouchal. Jak se ukázalo při poradě o členech družiny, kdy ho vlastní lidé nebrali v potaz a otevřeně se přidali ke Gorazdovi. Cyrilias začínal tohoto muže ze srdce nenávidět a pochyby o zběhnutí hraběte nabrali na velikosti.

Při cestě zpět do stanu se Mezek zařekl, že zjistí, jak to s hrabětem je a to i kdyby měl kvůli tomu zemřít. A také, že zničí Gorazda. Ale to všechno až po večerním jednání.

Večer se kvapem blížil a Mezek byl nervózní z toho, jak má zapůsobit na krále (shodou okolností jeho strýce přes koleno). Zatímco se Mezek nervoval, Gorazd s vojáky hodoval na skromných zásobách a bavil je veselými historkami ze svých lovů, což oni oceňovali bouřlivým smíchem a často i potleskem.

„Jak ubohé," pomyslel si Mezek. Náhle se v dálce objevili tři jezdci nesoucí haenorskou královskou standartu.

Mezek na nic nečekal a s pomocí levé ruky se vyšvihl na koně, aby mohl poselstvu vyjet naproti. Zpozoroval proti sobě jednoho generála a dva nižší šlechtice. Trochu ho zklamalo, že se král nezúčastní jednání, ale pořád lepší vyjednávání o míru, než masakr zbylých mužů „Ligy“.

„Zdravím pánové," řekl Mezek a uklonil se, v čemž ho jezdci následovali. Mezitím stihl na koni přijet i Gorazd, který se taktéž uklonil.

„Prosím posaďte se, ať co nejdříve projednáme naši věc," vybízel Mezek, ale jezdci se začali ošívat.

„Co se děje, stalo se snad přes den něco? Něco, co brání naší snaze o mír?“

„Pane, máme jisté zvěsti o nelegitimnosti tohoto jednání a o Vašich skrytých úmyslech."

„Ujišťuji vás, že nemám žádných skrytých úmyslů. Ani nikdo z mých mužů."

„Samozřejmě. A jak tedy vysvětlíte, že Vaši lidé drží jako zajatce ctěnou princeznu Morrigen."

„Cože?" Mezek byl tímto zjištěním zaražen a podíval se na Gorazda, který jemně přikývl.

„Takže on zajal princeznu a nepovažoval za důležité se mi o tom zmínit. Ta krysa," přemítal v duchu Mezek a vařila se v něm krev. Nakonec se přestal ovládat, strhl koně na stranu a levou rukou chytil Gorazda pod krkem.

„Proč jsi mi to neřekl, ty kryso!" zasupěl a pevně Gorazda stiskl. Když jeho obličej zmodral, Mezek povolil a čekal na vysvětlení.

„Zajali jsme ji náhle a stalo se tolik věcí... nedokázal jsem Vás informovat v čas. Omlouvám se," zašeptal Gorazd tak, aby se to nedoneslo ke královým jezdcům. Mezek, pln hněvu vůči svému zrádnému pobočníkovi, povolil sevření a Gorazd se mu tak snadno vykroutil. Rychle pobídl koně a popojel k jezdcům, načež s nimi začal jemně konverzovat: „Omlouváme se, vyskytly se menší problémy, možná kdybyste tuto radu odložili na zítra. Vše by se vyřešilo lépe." Po těchto slovech se jezdci uklonili a s úklonou se odebrali zpět do pevnosti.

Po jejich zmizení v dáli se Gorazd otočil a spatřil brunátnou tvář Cyriliase řečeného Mezek. „Nelíbí se mi, jak jednáte za mými zády!" zakřičel Mezek a díval se Gorazdovi zpříma do očí, zatímco on přemýšlel, co odpoví, aniž by prozradil své skutečné úmysly. Mezek by mu jistě neschvaloval, že se chystá zradit své vlastní muže a přeběhnout ke králi.

„Velice se omlouvám, ale v této chvíli jsem to nepovažoval za důležité,“ vykoktal Gorazd a nasadil nejnevinnější výraz, jakého byl schopen.

„Kdybych na tebe něco měl, už bys visel jako krysa," zabručel Mezek a popohnal koně zpátky do tábora. Celou cestu ze sebe sypal nadávky a výhružky ohledně toho, co udělá s Gorazdem po dohodnutí příměří. Gorazd si ale kupodivu oddechl. Pro dnešek byl jistojistě zachráněn. A zítra už se bude na celou věc dívat ze zcela jiné perspektivy.

Irak Cirrdarion, známý také jako Poutník nebo Prorok- potomek cirrdských králů, věštec schopný vidění obrysů budoucnosti, učitel a průvodce Merciona na počátku a uprostřed jeho cesty. V pozdějších letech takřka svatořečen a učiněn nesmrtelným v duších všech lidí Jihozemě…

Svannova velká kronika-Irak Cirrdarion

II. Vejenej

Ulice pokojného města Ras Pharas se za oné noci, kdy byl uvězněn král Berethor a zavražděn mimojiné i moudrý lord Hiron, proměnila v krvavou stoku. Lord Allistar z peněz, darovaných mu bohatým mecenášem generálem Paelonem, zkorumpoval městské hlídky, najal žoldnéry a získal si na svou stranu ty nejbezskrupulóznější šlechtice města. Právě ti všichni se s rozsvícením první lucerny a odbytím půlnoci rozeběhli do ulic města, kde plenili, drancovali, znásilňovali a to vše ve jménu práva. Práva, které nikde neexistovala- vyjma jejich měšců a úst lorda Allistara z Dol Anastasu. Práva, které nemělo hlavu ani patu, a které se zakládalo na tom, zda se ozbrojený muž rozhodne toho neozbrojeného ušetřit či zabít a okrást. Na takto málo se oné kruté noci smrskla spravedlnost.

Král Anduir, toho času již nebožtík nacházející se v síních Stvořitele, by si jistě při pohledu na masakr vybavil podobný, který se odehrál za doby jeho mládí v Cirias Maeras. Tam tehdy, také pomocí zrady a úplatků, šlechtičtí urozenci společně s žoldáky zhubili nejednoho haenorského pána, samotného krále nevyjímaje.

Stvořitel tomu chtěl, že právě nyní se celá krutá historie opakovala. Jen na jiném místě a s jiným obsazením. Tentokrát krvácelo největší město Jihozemě Ras Pharas a ránu mu zasadil lord Allistar z Ras Pharas, který zatkl krále Berethora po obvinění z absurdních zločinů, zlikvidoval všechny jeho přívržence a schopné politiky Velké rady, načež se, snad jako výsměch všem svým sokům, nechal prohlásit Protektorem říše do doby řádného soudu. Který ale nemusel nikdy nastat a on se tak mohl stát až do konce života pánem Vejeneje. Tedy v případě, že stejně snadno, jako se zmocnil hlavního města, zmocní se i těch ostatních. Protože ta, ač šokována a oslabena, měla stále moc rozpínavost lorda Allistara zastavit.

Lord Sallor prchl do svého opevněného Reveranu, lord Vakchus do lesů Caelie, synovec krále lord Ulldart opustil Errol a zamířil i s celým dvorem do exilu Svobodných zemí, Urilia pak vyčkávala… ještě stále byla naděje.

Každému, kdo by se chtěl zmocnit vlády nad Vejenejí, muselo být jasné, že jen dobytí hlavního města k tomuto účelu nestačí. Věděl to samozřejmě i lord Allistar. K čemu by mu byly dlouhé roky plánování, uplácení a intrikaření, kdyby si svou cestu k moci přesně nenaplánoval. Věděl, že království má své centrum a srdce na severu-

v hlavním městě Ras Pharas. Další střediska pak byla v Jižní Marce, kde bylo největším městem město Dol Anastas, v takzvané Vysočině s městem Bereg, bránou do říše vinic a obilnice království, a hlavně a především v přístavním městě Napleos. Právě tam kotvila mohutná vejenejská námořní flotila a právě tam probíhal obchod s Haenorem a Severními ostrovy. Pokud lord Allistar zvládne po Ras Pharas silou či politikařením získat tato města, má vyhráno. Než ale začne rozhazovat sítě, musí nepoddajné hlavní město pevně chytit pod krkem.

Nad obzorem pomalu vycházela Světlonoška, když lord Allistar opustil své komnaty a jal se procházet městem. Opatrně překračoval mrtvoly, vyhýbal se potůčkům krve a přehlížel skupiny odranců, které bezostyšně před procházející stráží vylupovaly opuštěné domy zahubených urozenců a obíraly jejich zohavená těla.

„Zdá se, že Vaše věc obdivuhodně pokročila," ozval se svalnatý obr Groleon, služebník lorda Allistara a jeho pravá ruka.

„Nic ještě není dokončeno. Ale vše je na správné cestě," poznamenal lord Allistar ledabyle a opatrně prohlédl okolí, kde se to jen hemžilo toulající se chudinou. „Město by mě nikdy nepřijalo. Vždycky mě budou nenávidět. Tohle byla jediná možnost," zamumlal si lord Allistar sám pro sebe. Nikdy nechtěl zajít tak daleko, ale jen akt síly mu mohl v nynější situaci zajistit potřebný respekt. Jen smrt mohla jeho odpůrcům zabránit, aby se mu neustále troufale stavěli na odpor. Jako například lord Hiron.

Muž, kterého lord Allistar kdysi hluboce uznával. Ale časy se mění a starý lord byl příliš tvrdohlavým. A zaplatil za to nejvyšší daň. To princ Berethor skončil lépe- podepsal doznání a nechal se dobrovolně eskortovat do žaláře. Myslel si, že tím veškeré útrapy skončí. Ale spletl se. Lord Allistar nemohl Berethora zabít, ale zneuctít ano. Zneuctít a pojistit se, že už ho Berethor nebude moci nikdy ohrozit. Právě proto dal rozkaz Groleonovi, aby prince (nebo krále bez trůnu?) nechal potajmu vykleštit a navrátit do hladomorny. Díky tomu už zbýval jen jeden princ, který by mohl rozvrácené město zachránit.

Kde byl ale tomu princi konec? Naposledy prince Merciona viděli snad někde v Jelkale, ale to bylo již před několika týdny. Teď mohl být kdekoliv- mohl mířit do Caelie, do Reveranu nebo třeba do Hvozdu. Lord Allistar nemohl mít jistotu a to ho, ač nyní jen krátkou chvíli oslavoval svůj velký a náhlý triumf, velmi rmoutilo. Princ Mercion mohl být třešničkou na dortu, posledním hřebíčkem. Jenže je někde daleko a zatím v bezpečí, což znamená, že si lord Allistar ještě nemůže být svou pozicí zcela jist. Což nemohl připustit. Překročil tělo kněze, který v noci před vojáky urputně bránil poklad svého chrámu, nakázal dvojici mužů, aby prohledali domy v blízké ulici, zdali se tam neskrývá nepřítel, a přitočil se ke Groleonovi.

„Potřebuji, abys rozhodil sítě a našel prince Merciona. Nesmíme připustit, aby se potuloval bez dozoru. Využij, kolik prostředků budeš potřebovat. Hlavně ho ale dostaň."

Groleon přikývl a lord Allistar mu povolil odejít. Měl v toho obra bezmeznou důvěru, protože ho ještě nikdy nezklamal. A neměl důvod nevěřit v něj ani nyní. Jen kdyby věděl, kam se ten zatrolený Mercion poděl…

***

Irak cítil, jak ho opouštějí síly. Měl za úkol ochránit Merciona a dovést ho k naplnění jeho osudu, ale on zklamal a teď byl vězněm nespokojených obyvatel Bažiniště. Byla noc a Mercion s Rakišem spali. Irak tušil, že pro případný útěk mu již nezbývá mnoho sil, proto se rozhodl udělat pro Merciona poslední možnou pomoc.

Ležel na staré medvědí kůži a jednu nohu měl v železech končících ve velkém kameni poblíž, což znamenalo, že byl neschopen pohybu. Stále měl ale i jiné možnosti. Starý muž se upřeně zahleděl na kámen, ve kterém byla železa upevněna. Kámen sice chvíli nereagoval, pak se ale zničehonic začal rozžhavovat a pukat, až puknul zcela a konečně uvolnil řetěz. To byla chvíle pro Iraka, jenž se zesláble zvednul a opatrně se plížil tmavou nocí k chýši, kde přebývala ona dívka, se kterou se byli potkali již prvního dne.

Irak ji dobře znal, stejně jako znal její rod a stejně jako věděl, že její přítomnost zde předznamenává něco zlého.

Když se vplížil do malé světničky, dívka spala na stejné medvědí kůži, jakou měli vězni. U hlavy pak měla dohasínající svíci. Tu Irak chytil do ruky a zasvítil dívce do obličeje.

„Je opravdu krásná," pomyslel si a pohladil ji po tváři svými zimou zkřehlými prsty. To dívku vyděsilo a v mžiku již třeštila na Iraka své krásné oříškové oči. „Jen tiše, děvenko, jen tiše," zašeptal Irak a opatrně ji položil ruku na pusu, přičemž se dívka uklidnila a s pomalým oddechováním čekala, co se bude dít dál.

„Znám tě a ty znáš mě," začal Irak a klekl si k dívce. „Nevím, proč jsi tady a co se stalo tam, odkud jsi musela odejít. Ale věz, já potřebuji, abys vykonala něco zde. Jak víš, jsem zde společně s mými společníky toliko jako vězeň neurvalých obyvatel Bažiniště. Nikoliv však jako vězeň obyčejný. Jedním z mých společníků není totiž

nikdo jiný než princ Mercion, syn krále Anduira a stejnou měrou i syn velkého města Ras Pharas. Mým úkolem bylo odvést ho k jeho osudu. Ten ale není v jeho rodném Ras Pharas, kde, jak tuším, nyní lord Allistar hanobí jeho rod. Mercionův osud leží za mořem v zemi Cirrda, kde bude jedním z těch, kteří odhalí tajemství věru obrovské. Tajemství, které má moc změnit celý svět…“ náhle se Irak odmlčel a usmál se na nevěřícně zírající dívku.

„Ptáš se, jak to vím? Měl jsem vize. Již od mládí mám vize. A navíc tohle všechno bylo předpovězeno. To, co se stalo v Ras Pharas, není náhoda. Pochod skřetů ve stejnou dobu taktéž není náhoda. Vše bylo dáno, a ač se to může zdát jako nesouvisející, vede to k jedinému cíli, který může změnit vše.

Tím tě ale nebudu a nechci zatěžovat. Od tebe chci jediné- převezmeš moji úlohu a odvedeš Merciona k cílí jeho cesty. Staneš se jeho průvodcem a možná i něčím víc. Dokážeš to Bueno, vnučko předsedy Velké rady a mého bratra ve zbrani, ctěného a váženého lorda Hirona?“

Při posledních slovech dívce přejel po obličeji vyděšený výraz, pak ale jen mlčky přikývla.

„Odpřisáhneš mi, tady a teď, na svou čest, že budeš prince chránit a opatrovat?“ Buena přitakala.

„Odpřisáhneš mi ale zároveň, že to, co jsem ti dnes vyjevil, před ním zachováš v přísné tajnosti. Protože kdyby věděl více, než je nutno, mohl by se cítit zneužit. Mohl by mě- a jistě ne bez příčiny- pokládat za někoho, kdo ho odvolal z jeho legitimní cesty, od obrany rodiny a říše, k cestě vynucené. K cestě prospěšné spíše mě nežli jemu, protože já vím, proč a nač je cesta konána a on nikoliv. Přiznávám- nejsem bez viny. Zatím jsem princi odhalil zoufale málo a čekám, kdy nastane vhodná chvíle zcela ho zasvětit. Říci mu, jak moc je jeho cesta důležitá nejen pro osud Vejeneje, ale celé Jihozemě! Snad dá Stvořitel a ona chvíle nastane. Kdyby k ní ale již nedošlo, musíš ho udržet na cestě- za jakoukoliv cenu se musí princ dostat do Cirrdy a to z pohnutí vlastní vůle. Rozumíš mi, děvče?“ Buena opět mlčky přikývla a zamrkala svýma krásnýma očima.

„Stvořitel ti žehnej,“ zašeptal Irak, zhasl svíci a rychle se kradl zpět k Mercionovi, kde si opět lehl na medvědí kůži a se zvuky zrychleně tlukoucího srdce usnul. Na rtech mu stále ještě ulpíval onen Stvořitel. Bytost, kterou jako první spatřil Menelthil Tarastar, civilizovaný to předek dnešní lidské populace Jihozemě. Právě on jako první prohlédl, nalezl Stvořitele, promlouval s ním a zjistil, že skrze něj a skrze vykoupení jde najít spásu, blahobyt a věčný život. Stvořitel se právě díky němu a jeho (mnohdy až fanatickým) spolubojovníkům rozšířil do celé Jihozemě a vydržel tam déle než půl tisíciletí. Přitom veskrze entita tak abstraktní a skrytá, živená jen skrze kázání biskupů a mnichů v chrámech.

Přesto v ní ale Irak hluboce věřil. Vždyť kdo jiný, než Stvořitel, dal, aby přežil masakry na cirrdském dvoře, aby se dostal do laskavé péče trpaslíků v Hrubém kameni, aby dostal dar vědění… kterýž mu vyjevil události, které musejí nastat, a ukázal mu cestu. Musí získat prince Merciona, musí ho dostat do Cirrdy a tam najít „Zdroj“. Irak nevěděl, kdo nebo co onen „Zdroj“ je. Vytušil pouze, že je to něco mocného, tajemného a starého. A že ten, kdo ho získá první, povládne obrovskou mocí. Proto všechno obětoval vůli Stvořitele, zapletl se do staletých náboženských půtek a jal se cestovat s princem Mercionem a věrným trpaslíkem Rakišem.

Možná i kvůli tomu zradil svůj řád, který důsledně zakazoval míchat se do chodu věcí, a rozhodl se konat dle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Blažení a Vzbouřenci- dvě dávné sekty, které sebe až donedávna těmito jmény nikdy nenazývaly. Přežívaly ve skrytu a stával se z nich mýtus. Jen některé urozené rody Cirrdy patřily ten k tomu, ten k onomu. Pak ale přišly temné vize, strach proroků a začaly se hýbat ledy. Někdo snad s touhou po moci, nebo možná jen z nevědomosti, opět uvedl do chodu legendu o zázračném „Zdroji“. Vlivem níž se pak opět rozjel dávný boj o jeho ovládnutí, či zničení a začal se tak psát Irakův úděl, který měl nyní na svých bedrech. Tedy prozatím- dokud ho lidé v Bažiništi nechávali naživu.

***

Mercion jasně poznal, že všechno okolo něj je sen. Cítil, že nic není skutečné a všechno je jen klam, i přesto ho ale něco neustále poháněl a nutilo jít dál. Z oblohy na něj nepřestával mluvit podivný dutý hlas.

„Vítej ve Městě Racků, mladý princi. Vítej ve Městě Racků a uzři svůj osud.“

Mercion se podíval na místo, ke kterému se blížil, a ono skutečně připomínalo město, okolo nějž poté létalo obrovské množství ptáků se sněhově bílým zobákem a prošedivělými křídly. Místo, kam kráčel, bylo vybudováno na obrovských skalách, jejichž vrcholky zakrývaly mraky. Z nedaleka bylo slyšet burácení moře, jak vlny narážely na skaliska, a skřehotavé zvuky racků. Mercion udělal několik kroků, když se pod ním náhle začala země zvedat a vytvořila jakési schody, po kterých mladý princ kráčel stále vzhůru.

„Vítej ve Městě Racků. Ve městě, kde seznáš svůj osud!“ ozval se opět onen hlas a to znatelně blíže, než předtím. Mercion ale nepátral po jeho původci. Stále jen stoupal

po prazvláštním schodišti a zadržoval dech v očekávání, co na něj bude čekat na jeho vrcholu. Náhle zaslechl známé hlasy.

Otočil hlavu po směru, odkud přicházely, a spatřil svého otce krále Anduira. Ten, pobledlý, ale stále usměvavý, lehce poletovala okolo Merciona a, ač nevydal ani hlásku, jeho rty se neustále hýbaly, jako kdyby se tak dělo při tiché modlitbě.

Za králem Anduirem se pak objevil princ Caelis.

Byl vysoký, ztepilý a na sobě měl tlusté šedé brnění, v rukou pak dřevec. Princ se také usmíval a pohrával si s neznámými slovy na rtech.

Kromě toho ještě ale několikrát na Merciona zamrkal, načež se společně s otcem rozplynuli. Na jejich místě se objevila mladší sestra Merciona Aona. Několikrát zakroužila a změnila se ve starší Faoru, která se zase proměnila v Mercionovu tragicky zesnulou matku, které si neužil déle než rok.

Tato žena pak vypadala úplně přesně jako dáma z obrazu, který dlouhá léta visel v ložnici krále Anduira. Jak kdyby obraz na chvíli opustila, zaletěla si za synem a poté se tam opět uvelebila zpátky.

Mercionovu matku pak nahradil princ Berethor. Šarmantní, okouzlující a trošku nemotorný. Proletěl okolo Merciona a beze slova zmizel. Nikdo další už se pak na jeho místě neobjevil. Mercion znovu osaměl a pokračoval v cestě vzhůru po schodech.

„Vítej ve Městě Racků. Městu, kde se minulost, přítomnost i budoucnost potkávají a vytvářející věčnost. Městu, kde odhalíš svůj osud," promluvil opět dutý hlas.

Schody pod Mercionovýma nohama náhle zmizely a on stanul na široké kamenné plošině. Ta byla po všech stranách zaplněna podivnými skříňkami, velikostí sahajícími Mercionovi skoro pod bradu. Každá skříňka byla tvořena podivným šedým lesklým materiálem, do něhož byl zhruba uprostřed vsazen obdélník, v němž se nacházel podivný nápis v neznámém jazyce. Mercion při podrobnějším průzkumu přišel na to, že nápis se neustále mění.

Získal skoro pocit, jako kdyby se jednalo nikoliv o písmena, ale o čísla, která jako kdyby snad něco odpočítávala.

„Vítej ve Městě Racků. Vítej tam, kam dojdeš, ale kde nenaplníš svůj osud," ozval se znovu dutý hlas. Společně s ním se pak začala celá plošinka třást a podivné skříňky začaly jedna po druhé mizet. Nakonec zmizely všechny. V ten okamžik se nedaleko Merciona objevil obrovský vzdušný vír, který vířil do všech směrů a neustále se přibližoval k plošince. Mercion polknul, zahleděl se do víru a zavřel oči.

A v tu chvíli se probudil, ležíce spoutaný na zemi co vězeň vzbouřených obyvatel Bažiniště…

III. Haenor

Gorazdovi temně hnědé oči pročesávaly temnotu tábora ligistů, kam se vypravil pro princeznu Morrigen, a hledaly jakékoliv potenciální nebezpečí. Nad táborem ale byla tou dobou hluboká noc, kdy z obrovské tmy jen nesměle vykukoval malý roj hvězd, a většina ligistů již dávno odešla spát. Na tuto chvíli, kdy bude tábor jako vymetený, Gorazd čekal. Opatrně popohnal koně, sesedl z něj a přivázal ho k malému keříku, na kterém se ve tmě třpytily trny velké jako ruka se schopností zabít člověka jen jediným otřením se o ně. Gorazd ale koně přivázal v dostatečné vzdálenosti a spěchal do klece.

Princezna Morrigen zrovna spala stočená v klubíčku, aby mohla odolat všudypřítomné zimě, znamenající blížící se půlnoc. Zrovna se jí zdál krásný sen o tom, jak sedí v paláci, všichni se smějí a hodují a její bratři Freomveld a Eurias se baví jako nejlepší přátelé. Najednou ji však ze snu probudil šťouchnutím Gorazd. „Vstávejte, princezno, musíme jít," zašeptal a Morrigen na něj zamžourala ospalýma očima, které Gorazdovi připadaly jako dvě nekonečně hluboká jezera. Morrigen na sobě měla otrhanou kožešinu, která nepropustila slunce ale ani nezahřála, a vlasy měla ledabyle svázané do copu. I tak ale vypadala jako pravá a vznešená princezna. Gorazd z ní byl u vytržení.

„Kam?" otázala se ho princezna překvapeně.

„Dal jsem slib Vašemu otci, že Vás k němu dnes v noci bezpečně dovedu," zašeptal Gorazd a pokusil se (i když neúspěšně) usmát.

„Co Vám za to slíbil?"

„Milost pro mě a moje přátele."

„Vy máte přátele? To mě překvapuje."

„To Vám vysvětlím cestou, teď se rychle seberte a pojďte za mnou."

Morrigen se na Gorazda stále dívala užasle, nakonec se ovšem těžce zvedla a následovala ho ke koni. Gorazd chvátal a neustále Morrigen pobízel, ona ale šla jako v mrákotách a dokonce několikrát upadla. Po chvíli, kdy Gorazd málem přišel o nervy, se jim ale podařilo dojít ke koni, na kterého princezna Morrigen s elegancí nasedla a Gorazd se neobratně vyšvihl hned za ní. Potom rychle trhl a špagát se přetrhl, takže mohl kůň vyrazit směrem k hradu.

Protože byla hluboká noc, jeli pomalu a Gorazd si ty chvíle náležitě vychutnával. „Kdyby jen věděla, jak moc jsem se s ní poznal," říkal si Gorazd pro sebe a usmíval se při vzpomínce na tu osudovou noc, kdy se vplížil do klece Morrigen pod rouškou tmy a uspokojil svoje choutky, kterým už se nešlo vzpouzet. Jak tenkrát prosila, jak plakala. Ale Gorazd byl neoblomný a šel za svým cílem, načež se po uspokojení opět vytratil a druhý den Morrigen utěšoval jako zcela jiný člověk. A nejspíše to zabralo, když se mu Morrigen rozhodla uvěřit a vydala se s ním na cestu. Klidně by se teď mohl zastavit a něco na ní zkusit. Možná by se ani nebránila. „Ne, mám úkol!" zamumlal si pro sebe Gorazd a raději koně pořádně nakopl do slabin, aby přidal do klusu.

Cesta z lesa k Haenoru nebyla dlouhá. Trvala asi jen hodinu ve dne a dvojnásobný čas v noci. V lese dokonce ani nezbyli žádní lupiči a vrazi, jelikož ti všichni se připojili k ligistům. Gorazd s Morrigen tedy pomalu klusali po jemné písčité cestě v černočerné tmě, kdy jen kůň věděl, kam je vlastně vede a Gorazd ho v tom násilím jen utvrzoval.

K patníku sloužícímu jako směrnice k pevnosti Hanoer dorazili už za rozbřesku. Morrigen jemně oddechovala opřená o Gorazda, kterému tím způsobovala nevýslovné potěšení, a kůň začal ještě více zvolňovat vlivem vlastní únavy z nesení dvojnásobné zátěže. Gorazd ho ale jemným kopnutím do slabin přinutil opět zrychlit krok. Díky tomu byli asi deset minut po minutí patníku přímo před nejvzdálenější branou pevnosti, právě před tou, kde padl Eurias a která jediná padla. Nyní již ale byla opravená a každou hodinu se nad ní střídala stráž pěti kušníků.

Gorazd nechal koně přijet tak blízko k bráně, aby byli vidět hlídkou, a vytáhl z vaku, který visel vedle sedla, malou louč, kterou zkušeným pohybem zálesáka v mžiku zapálil a udělal s ní tři rychlé kruhy na noční obloze. To byl signál pro hlídku, která začala opatrně spouštět padací most, po kterém se Gorazd s Morrigen dostali až k bráně.

Ta se po chvíli také opatrně otevřela a Gorazd za chvíli nesl ospalou Morrigen po schodech ke komnatě jejího otce, kde on sám byl na audienci před dvěma dny.

Když král Mithrandir uviděl svoji dceru, srdce mu radostí poskočilo a šedivý svět kolem opět nabral barev. Morrigen sice spala, to ale jejímu otci nebránilo v tom, aby jí začal zuřivě objímat a laskat její nádherné vlasy, přičemž mu po tvářích kanuly obrovské slzy. „Už jsi zase doma, v bezpečí, holčičko moje," šeptal král zajíkavě Morrigen do ucha a šťastně se usmíval.

Gorazd na to hleděl ode dveří a očekával svoji chvíli. „Děkuji ti, ctěný mistře...Gorazde... za záchranu mojí dcery. Jako odměnu si můžeš vybrat cokoliv… cokoliv, co jen budeš chtít," řekl král dojatě a upřeně se vybledlýma očima zadíval na Gorazda. Ten nejdříve přemýšlel, že si řekne o princeznu, ale pak ho napadlo, že ta jediná nejspíše nepatří mezi trofeje. Koruna je pro něj nepřípustná a bezcenná. Léna jsou nyní zničena nebo obsazena skřety. Příval peněz vyschl již před měsíci. Co tedy žádat jako odměnu?

„Upřímně nevím, co bych si od Vás mohl přát, jsem šťastný jen z toho, že vy jste šťastný," řekl Gorazd a zadíval se na krále. Ten stále objímal svoji dceru a usmíval se. „Vrať se tedy do tvého tábora, zítra tě tam navštíví mí muži a dají ti dar, který ti podle mě právem náleží," řekl král po dlouhé chvíli mlčení a Gorazd postřehl, jak mu po jeho rozjasněné tváři přelétl drobný stín.

Vše, co potřeboval, bylo vyřízeno a vše, co mohl udělat, bylo uděláno. Gorazd svůj slib a těšil se na odměnu, která ho čeká. Nyní se ovšem musel rychle dostat do tábora ligistů a pokračovat v hraní komedie na Cyriliase. A také vymyslet komu se dostane té cti, aby byl spolu s ním ušetřen. Zatím o nikom nevěděl.

***

Král Mithrandir měl po konečném vítězství nad rebely ve svých komnatách čas na přemýšlení nejen o svém životě, ale i o životě svých synů a dcery a o proměně celého království.

Svoji první ženu král velmi miloval, bohužel po porodu Freomvelda chřadla a již nikdy se znovu neusmála. Po Freomveldových 10 narozeninách pak přišla lady z Northrondiru, veselá plná života a láskyplná, navíc brzy těhotná. Jenže lady nemilovala krále, ale zrůdného draka, z čehož vznikl posel Theobald-nevlastní syn bez královské krve. Lady při jeho porodu zemřela a tím se vlastně zachránila. Poprava by ji totiž stejně neminula.

Po tomto zklamání začal král více pít a zajímat se o ženy na dvoře, s tím, že mu bylo jedno, zda jsou vdané, panny nebo vdovy v období smutku. Chtěl si vynahradit své zklamání na úkor jiných.

Princ Freomveld v dobách otcovy nepřítomnosti, kdy byl na lovu nebo někde s milenkami, vykonával úřad správce království a to díky svým mimořádným schopnostem již od jeho 14 let.

Jedna událost ale všechno změnila. Na úrodném jihu vypuklo povstání, které král sice potlačil, ale partyzáni, jak je hanebně nazýval, měli jeden čas v držení jeho syna a hrozili jeho zabitím. Od té doby král Freomvelda zuřivě ochraňoval až do jeho soudného dne.

Tato událost ale také urychlila přípravu zásnub krále s jednou mladou hraběnkou, která v době sňatku již čekala prince Euriase a král si nikdy nebyl jistý, zda je Eurias skutečně jeho syn nebo syn nějakého farmáře z hraběnčiny usedlosti. I tak ho ale po porodu zahrnul láskou a s jeho matkou tvořil na veřejnosti láskyplný pár.

Jenže hraběnka moc dobře věděla o královых milenkách a brzy se dozvěděla i o Theobaldovi, což jí zlomilo srdce a propuklo u ní šílenství, načež byla odvezena do opuštěného hradu na severu, kde ji Eurias i král navštěvovali až do její smrti.

V době pohřbu bylo Freomveldovi 29 let a byl plně připraven vládnout. Euriasovi bylo 15 a rostl z něj sličný mladý muž okouzlující všechny ženy v nejbližším okolí. Nejkrásnější dívkou nejen na královském dvoře, ale i v zemi ale byla princezna Morrigen, mladší sestra Euriase, které bylo v době matčiny smrti 11 let, a kterou neviděla od svých 5-ti let.

Díky své kráse a šarmu jí měli všichni rádi a stala se také novým miláčkem šedivějícího krále, který v ní viděl krásné rysy jak své tak i její nebohé matky. Morrigen byla pro lid jeho miláčkem a to i v době, kdy na jihu opět začalo být neklidno.

Uplynuly ale ještě čtyři roky, než události na jihu nabraly válečný spád a další dva než se stala událost s Euriasovou láskou z mládí a v něm se probudily rysy, o kterých král věděl a snažil se je potlačit. Eurias ve skrytu duše krále i Freomvelda nenáviděl a jen čekal na chvíli, kdy je bude moci svrhnout. A také až otcovsky miloval a opatroval svoji sestru Morrigen.

Když pak Eurias unikl a přidal se k partyzánům, král to již předpokládal a vzhledem k nejasnosti okolo jeho početí ho prohlásil za nelegitimního, čímž ho zbavil nároku na trůn, pokud by samozřejmě nepřišel s armádou za zády.

Králi se v této chvíli vybavovaly také vzpomínky na vztah Euriase s Freomveldem. Ten ho jako poručník již od Euriasových osmi let a svých dvaceti dvou let cvičil a připravoval na pozici vůdce armády. Eurias byl velice učenlivý, ale k Freomveldovi se nechoval jako k bratru, ale jako k příteli, což v případě, že Freomveld bude budoucí král, nemohlo dlouho fungovat. Proto po jedné hádce Euriase s bratrem král svého prvorozence pověřil jinými úkoly a Eurias dostal nového učitele, který ho lépe zvládal. Snad až tak dobře, že mu později pomohl uniknout z vězení a přišel za to o hlavu.

***

Po Euriasově útěku a zjištění, že je nyní vůdce partyzánů, se proti němu Freomveld zatvrdil, ale Morrigen ho milovala stále stejně jako malá sestřička (také jí v té době bylo pouze 16 a měla být zasnoubena s princem Caelisem). Král trávil dlouhé hodiny rozmluvami se svým legitimním synem o strategii bitev, ale brzy se o ni přestal zajímat a trávil čas dováděním ve svých ložnicích. Osudová to chyba. Princ Freomveld si totiž ve své začínající pýše připadal neporazitelný, přestal poslouchat rad ostatních generálů a vedle vojska do často prohraných bitev jak proti přesile, tak do terénu, kde se těžká kavalerie propadala do bažin, a lehkou kosily hbité luky v lese schovaných partyzánů.

Z války s pár nespokojenými hrabaty a jejich bezzemky se stal válečný konflikt, který rozdělil zemi na dva nesmiřitelné tábory. A to na dlouhé roky. Král zpočátku vítězil a jeho armáda získávala věnce. Pak však přišly porážky. Nejdříve malé, ale brzy i drtivé a král musel chtě nechtě začít vyjednávat. To už ale bylo moc pozdě a Eurias se vlivem svého ega řítil do záhuby a stejně tak i král, který zaprodal říši barbarům a zrůdám. Skřetům v čele s Arawnem.

Sám král tušil, že jejich léno jim nebude stačit věčně a je proto třeba opět sjednotit armádu celého Haenoru. Nejdříve je ale třeba domluvit se na postupu se zbytkem ligistů, kteří by jistě byli cennými posilami. I když vůdci budou muset zaplatit. Gorazd je raději zradil, protože to tušil v kostech. Hrabě Cyrilias je zatím v názorech pevný a za to stejně jako mnozí jiní zaplatí. Krvavou daň. A to i za Euriase a Freomvelda.

***

Nakonec po mnoha odkladech nastal kýžený den, kdy se měla dohodnout mírová smlouva mezi nově pojmenovanými ligisty a králem. Ligisté byli prakticky na kolenou a král je potřeboval pro znovuosídlení poničené země. Nejdříve ale bylo třeba dojednat, za jakou cenu se ligisté vzdají a zda jim král dá slib o uchování jejich hlav na krcích.

Král Mithrandir se dostavil v pozlaceném železném brnění, usmíval se a své šedé vlasy měl sčesané do velkého copu a shrnuté pod majestátnou královskou korunou Haenoru. Doprovázela ho družina ve stříbrných brněních složená z pěti jezdců a dvou rytířů. Cílem tohoto bylo udělat dojem, což se králi jednoznačně povedlo. Všichni ligisté totiž byli zarostlí, špinaví a jedinými, kdo měl brnění, byli Gorazd a Cyrilias

Gorazd a Cyrilias se uklonili a zasedli s králem k velkému dřevěnému stolu, na jehož desce byly rozloženy různé poháry s nápoji, velké talíře s pečenými selaty a kuřaty a také různá zelenina a ovoce z místních hájů. Ligisté si chtěli krále udobřit. Ten se posadil a začal nerušeně hodovat. Teprve, když dojedl, kývl směrem ke svým vojákům, kteří mu donesli velký štos různých listin. Král si je převzal a otevřené je položil na stůl směrem k místu, kde seděl Cyrilias.

„Mírová smlouva.“ vysvětloval král.

„Píše se v ní, že vy se vzdáte a odevzdáte veškeré zbraně se slibem poslušnosti králi, za což vás nechám naživu a udělím vám milost s tím, že muži schopní boje narukují do mojí armády. Jasné?“

„Rozumím a provedu, pane,“ přikývl Cyrilias.

„A co výjimky?“ zeptal se náhle Gorazd a zamrkal.

„Och, ano, skoro bych zapomněl,“ řekl král ledabyle.

„Samozřejmě nemůžu tuhle rebelii proti království nechat jen tak. Někdo bude muset zaplatit plnou cenu.“

„Ale naším vůdcem byl Eurias a ten je mrtvý,“ vyhrkl Cyrilias.

„A ten ustanovil vůdcem Vás, nepletu-li se,“ řekl pobaveně král a Cyriliasovi došla zrada.

„Ty jsi osvobodil Morrigen a zachránil sis tím život. Ty jsi mě dosadil na místo, o které jsem nestál a to jen proto, aby sis zachránil život. Ty kryso!“ zakřičel Cyrilias a

vrhl se na Gorazda. Ten se ale jeho neobratné levé ruce vyhnul a pokynul strážím obou táborů, aby obestoupili stůl.

„Stejně jsem mrzák a mí lidé poslouchají tuhle krysu. Nevytrpěl jsem toho až dost?“ zaúpěl Cyrilias a zadíval se prosebně na krále. Ten se ale jen pobaveně usmíval a Cyrilias pochopil, že je v tom sám. Proto rychle tasil meč a jediným výpadem probodl strážcem, který se k němu přibližoval. Když se strážce skácel, Cyrilias se rozběhl ke koním přes překvapeného Gorazda a než král vydal příkaz k útoku, už koně jedinou zdravou rukou popoháněl směrem k Malohorám na západě, aby po chvíli cvalu zmizel v dálce.

Král ho nejdříve chtěl pronásledovat, ale potom jen mávl rukou. Cyrilias již není nebezpečný a v divočině beztak brzy pojde.

Raději se zadíval na Gorazda, který Cyriliasovým jménem podepsal listinu a vydal se s ní v podpaží ke svým mužům s přáním, ať ho doprovodí do tábora, kde chce oznámit novinu o zrušení rebelie.

A až je přivede a král dá podle tajné domluvy každého třetího popravit, stane se z Gorazda jeho osobní ochránce a pomocník. Lidi jako je on je lepší si držet pekelně blízko u těla. Protože jinak by vám ho ve spánku probodli mečem.

***

Ještě téhož dne, kdy v Haenoru skončila velká krvavá rebelie, se král Mithrandir nechal spolu s Morrigen odvézt do města Mithrandin, kde jí chtěl ukázat světu a představit jako jeho novou dědičku.

„Jsi nervózní?“ zeptal se král Morrigen a zadíval se do jejich hlubokých překrásných očí.

„Ne, chápu, že jsem jedinou nadějí jak pro tebe, tak pro celé sjednocené království.“

„Musíš být silná. Až jednou odejdu, bude tu mnoho supů, kteří tě nebudou brát jako dědičku a kteří se budou pokoušet zmocnit se trůnu. Budou osnovat spiknutí, vraždy a zpochybňovat tvůj nárok na korunu, kterou ti jednou předám spolu s vládou nad touto zemí.“